

(reportáž ze křtu CD Jany Rychterové Tak hraj) 27. květen je datum spojené s dobrem i zlem. V roce 1942 došlo v tento den k atentátu na jednu z největších lidských bestií - Reinharda Heydricha. To samé datum má i svou krásnou stránku. V tento den, samozřejmě o mnoho let později, se narodila písničkářka **Jana**

Rychterová

Jana se rozhodla oslavit narozeniny tím nejlepším způsobem. Dárkem, který dala sama sobě a ještě více svým divákům, byl křest její nového CD

Tak hraj

. Ten se konal v den jejích narozenin v divadle Semafor. Přestože na „zvadla“ měla Jana Rychterová ani ne tři týdny, bylo divadlo téměř zaplněné. K vystoupení a představení nové desky si nemohla nepozvat k sobě na jeviště nikoho jiného než

Vladimíra „Iljiče“ Pecháčka

, houslistu, občasného zpěváka a znamenitého vyvolavače smíchu.

S Vladimírem Jana snáší spíše dobré než zlé již osm let. Jenže není křtu bez hostů. Jana pozvala k hraní kontrabasistu a violistu **Michala Žáru** (jinak též například Šlapeto a Blueground) a perkusistu a šířitele afrokubánské hudby

Petra Smetáčka

, jehož domovskou kapelou je soubor Los Rumberos. Výběr hostů, prvotřídních muzikantů, ve spojení s Vladimírovými houslemi byl dobrou volbou. Asi se opakuji, ale styl Jany Rychterové nemá jednu škatulku. Jistě ne bezdůvodně Jana hostuje ve sdružení Šanson věc veřejná, založeném skladatelem Jaroslavem Jakoubkem a textařem Janem Schneiderem. V Janině tvorbě zcela jistě zní žánr šanson tak, jak je i u nás chápán. Jaroslav Jakoubek kdysi podal definici šansonu slovy „když je to vo něčem“. Jana Rychterová není lkající děvče nad mužskou špatností. Dokáže hořký a lyrický tón v písni

Můj anděli

odstřelit hrubším výrazem na závěr. Její texty nutí ke smíchu a, přátelé, kolik děvčat s kytarou tohle dokáže? Jako podklad si vezme starý židovský vtip o Sáře a Khonovi a s klezmerovou melodickou linkou vystřelí krásnou písničku. Vzápětí potěší všechny páry, že přijde doba, kdy společně zestárnou, ale bude to stále pěkné. Děvčat s nadhledem a humorem je, pane Vančuro, promiňte mi výpůjčku, šlakovitě málo, ale jsou. Na jevišti Semaforu je jedno takové děvče již pár let a jmenuje se Jitka Molavcová, původně romantická blondýnka. Při písni

Byla jsem tenkrát

jsem zavřel oči a myslel si cosi o kongenialitě obou jmenovaných, navíc na stejných prknech. Jo, stává se. Každý křest má kmotra. Jana si vybrala pana Vlastimila Harapese. Růžový sekt

trošku vytekl na zem, jedna rozbitá sklenička násobila pocit štěstí, ale kytice a pěkná slova kmotra vše napravila. Druhým kmotrem byl „ministr financí“ při tvorbě desky - Janin tatínek. Nemohla chybět ani další z Janiných „poloviček“ z dua Two Voices, Dája Šimíčková. Dája si po pauze s Janou vystříhla dvě skladby J. S. Bacha. Vážně zněl Janin text na skladbu

Air

a dost nevázně na skladbu Badinen s názvem

Navigace

. Pro zpestření se na plátně objevil nový klip obsahující píseň

Povolená

, s velmi sugestivním Janiným hereckým projevem. Přáním pana Harapese (i mým) byla píseň

Anděl z Atlantidy

, při níž mě vždy trochu mrazí. Vše končí a jako přídavek zněla lidová

Dobrá noc

, kde se na jevišti přidala i „třetí polovina“ Two Voices, Gábina Pešinová. Jenže potlesk vynutil úplně na konec vždy žádanou

Chechtací

a křest byl u konce. Kdo sleduje bulvární weby, najde na nich Janu Rychterovou poměrně často. Jak to tak bývá, píše se v podstatě o její nepřehlédnutelné ženskosti či o zmenšování váhy. Nic proti tomu, mužský čtenář se má na co dívat, ženská část má co závidět. Jenže chtít alespoň pár řádků o Janině tvorbě a interpretaci, to by publikum, zvyklé na skandály a skoky pod vlak, asi nebralo. Ostatně, bylo by to i nad síly autorů. Jano, přeji hodně štěstí a hlavně zdraví. Ať je to stále „vo něčem“!

Narozeninový dárek

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Neděle, 22 Červen 2014 13:30

